

ΕΚΠΡΟΘΕΣΜΟ
(και εντεύθεν δικονομικό απαράδεκτο)
ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

A. Το δικονομικό απαράδεκτο

Η προκειμένη ανακοπή πρέπει να ασκείται εντός προθεσμίας δέκα πέντε (15) εργασίμων ημερών, αφότου επιδόθηκε στον καθ' ου η διαταγή πληρωμής (άρθρο 632 § 1 εδάφ. α' ΚΠολΔικ). Εν προκειμένω, από το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο αριθ. 5199/3-1-2003 οικείο επιδοτήριο του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή Μάρκου Ιωσηφίδη, αποδεικνύεται ότι ακριβές και νομίμως κυρωμένο αντίγραφο της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής επιδόθηκε στον αντίδικο νομίμως και εμπροθέσμως) **στις 3 Ιανουαρίου 2003**, (ήτοι εντός της διμήνου προθεσμίας από την έκδοσή της, η οποία έλαβε χώρα στις 4-11-2002, σύμφωνα με το άρθρο 630Α ΚΠολΔικ). Εξ άλλου, (α) όπως προκύπτει από την σχετική έκθεση του αρμόδιου δικαστικού γραμματέα που υπάρχει παρά πόδας της προκειμένης ανακοπής, αυτή κατατέθηκε στο αρμόδιο δικαστήριο στις 20-12-2004 και (β) όπως προκύπτει από την σχετική επισημείωση του δικαστικού επιμελητή, που μου επέδωσε αντίγραφο της ανακοπής, στο περιθώριο της πρώτης σελίδας αυτής, το εν λόγω επιδοτέο έγγραφο μου επιδόθηκε στις **21-12-2004, δηλαδή ένδεκα περίπου μήνες μετά την επίδοση της διαταγής πληρωμής**. Όμως σύμφωνα με την προεκτεθείσα διάταξη του άρθρου 632 § 1 εδάφ. α' ΚΠολΔικ, η ανακοπή έπρεπε να ασκηθεί (δηλαδή και να μου επιδοθεί) εντός του επομένου δεκαπενθημέρου από την επίδοση της διαταγής πληρωμής, **δηλαδή μέχρι και στις 18 Ιανουαρίου 2003**.

Επομένως αποδεικνύεται πως το δικονομικό δικαίωμα του αντιδίκου προς άσκηση της προκειμένης ανακοπής έχει ασκηθεί μετά την παρέλευση της ως άνω νόμιμης προθεσμίας (δηλαδή εκπροθέσμως) και εντεύθεν αυτός εξέπεσε από το εν λόγω δικονομικό δικαίωμά του (άρθρο 151 ΚΠολΔικ), με αποτέλεσμα **(α) η κρινόμενη ήδη ανακοπή του να είναι εκπρόθεσμη διαδικαστική πράξη και (β) να επέρχεται απαράδεκτο αυτής, το οποίο λαμβάνεται υπόψιν και αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο¹.**

B. Η μη άσκηση αιτήσεως επαναφοράς στην προηγούμενη κατάσταση

Η ανωτέρω έννομη συνέπεια (δηλαδή το δικονομικό απαράδεκτο) από την απώλεια νόμιμης προθεσμίας για την επιχείρηση διαδικαστικής πράξης, (στις οποίες περιλαμβάνεται αναμφιβόλως και η προκειμένη ακυρωτική ανακοπή), επιφέρει **οριστική απώλεια του δικονομικού δικαιώματος** προς επιχείρηση της διαδικαστικής αυτής πράξης. Η συνέπεια αυτή ισχύει ακόμη και όταν η απώλεια της εκ του νόμου προθεσμίας οφείλεται είτε σε ανώτερη βία του διαδικού είτε σε δόλο του αντιδίκου του. Στην περίπτωση αυτήν, ο διάδικος που απώλεσε την προθεσμία αυτή για τους ανωτέρω λόγους και επιθυμεί δικαστική απόφαση, με την οποία θα κηρύσσεται εμπρόθεσμη η εκπρόθεσμη διαδικαστική πράξη που επιχείρησε, οφείλει να ασκήσει την αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προηγούμενη κατάσταση, κατά τα άρθρα 152 επ. ΚΠολΔικ².

¹ ΕφΑθ 6793/1974 Αρμ. 1975,713.

² ΕφΑθ 11207/1990 Ελλ-Δνη 1991,1079.

Δηλαδή, μόνον η άσκηση (και φυσικά η κατ' ουσίαν ευδοκίμηση) της αιτήσεως επαναφοράς είναι κατά νόμο ικανή να άρει το εκπρόθεσμο της διαδικαστικής πράξης, υπό την έννοια ότι χωρίς την άσκηση της εν λόγω αιτήσεως επαναφοράς, η διαδικαστική πράξη που ασκήθηκε εκπροθέσμως, είναι απαράδεκτη, έστω κι αν το εκπρόθεσμο αυτής οφείλεται στους διαληφθέντες λόγους.

Ο αντίδικος εν προκειμένω δεν έχει ασκήσει (μαζί με την εκπρόθεσμη ανακοπή του) και αίτηση επαναφοράς, γι' αυτό και – σύμφωνα με τα προεκτεθέντα - η ανακοπή του (εξακολουθεί να) είναι απαράδεκτη, και τούτο παρά την επικαλούμενη ανώτερη βία, ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες προβάλλει πως πληροφορήθηκε την επίδοση προς αυτόν της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής.